

Na sredi prometne poti

Lucijan
Vuga

1. Ta silno kratka cesta, morda za nekaj korakov,
široka je stotine kilometrov — iz samih stanj,
neodločen, da ji pridem na kraj,
izbiram zdaj levo, nato desno stran — prekata srca,
od teka se bitje pospeši,
strah se priznoji,
prepletena sosledja
zbega
s
trakovjem
namesto smeri,
če stopam, če sedam
zmendra me, nerodo, na sredi prometne poti.

2. Zasmerjena soba enozidna
nešteti možnosti volumen
mnogolične sestavljivke
zasvoje te nemamila
moja
draga

spletenina nitnih vzorcev
zagovori me v nekaj
da spremembo si nalomim
z roko
v roki
realizma . . .

3. Poljanska zemlja z brezsteznimi obeti
na hlačnicah se mi pozna
in srajca sparana
od vej objetji
v povetrju pofrfota;
od blizu se telesi ogreti
zaznata in označita
med nepotrebnimi aerosposnetki
pika
kopica sena.

4. Zora naklesana v daljavi med skladi oblačnega neba,
daj,
nanizaj mi kapljice med telesi zatopljenimi v pogovor za dva,
daj,
preusmeri okolje na nov kraj,
otok trenutka
za naju
ustvari,
le ti stopi nanj.

5. Nabrana
od mimohodcev s trave vzeta
zemljemerska strast v oznakah,
čakaj,
še nek potok klokota na karti,
bega,
izvija se koordinati,
s prstom tipam,
se mu zbližam;
zagrmi kamion pod hišo.

6. Dober večer je med hodniki,
sin izmenja zrak v hiši,
se primakne
kdo h komu,
ko zateče vena sinja,
hlastnem krčevito
zdajci,
ne ostane mi veliko.